

РЕШЕНИЕ

№ 17898

гр. София, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря СИМОНА Г. НИКОЛОВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20221110165467 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба, подадена от името на „****“ АД /с предходна фирма „****“ АД/ ЕИК: ***, срещу Д. К. З., ЕГН *****, с която са предявени установителни искове по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 ТЗ, чл. 92 ЗЗД, чл. 82 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 347, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 233, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество суми, както следва: 1/ 2 136,00 лева (две хиляди сто тридесет и шест лева), представляваща дължими лизингови вноски с настъпил падеж за периода 10.02.2020 г. - 10.10.2020 г. по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 400,64 лева (четиристотин лева и 64 стотинки), представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/ по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството

на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането; 3/ сумата от 630,69 лева (шестстотин и тридесет лева и 69 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 16.01.2020 г. до 10.10.2020 г.; 4/ сумата от 548,96 лева (петстотин четиридесет и осем лева и 96 стотинки), представляваща мораторна неустойка за периода от 11.02.2020 г. до 23.02.2022 г., съгласно чл. 16.1 от Общите условия към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., както и за признаване за установено, че ответникът е длъжен да предаде на ищеца вещта, предмет на Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, а именно: лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****., за които вземания на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Предявен е и осъдителен иск с правно основание чл. 92 ЗЗД за осъждане на Д. К. З., ЕГН ***** да заплати на „****“ АД /с предходна фирма „****“ АД/ ЕИК: *** сумата от 922,23 лв., представляваща неустойка за разваляне на договора по вина на лизингополучателя, начислена на основание чл. 14.10 от Общите условия на ищцовото дружество и формирана като сбор от три месечни погасителни вноски по погасителния план към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г.

Със заявление вх. № 37300/25.02.2022 г. „****“ АД /понастоящем „****“ АД/ е поискало издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК срещу Д. К. З., ЕГН ***** за суми, както следва: 1/ 2 136,00 лева (две хиляди сто тридесет и шест лева), представляваща дължими лизингови вноски с настъпил падеж за периода 10.02.2020 г. - 10.10.2020 г. по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020, сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 450,53 лева (четиристотин лева и 64 стотинки), представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна

застраховка „Гражданска отговорност“ - 234,47 лева/ по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020, сключен между „***“ АД /понастоящем „***“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането; 3/ сумата от 630,69 лева (шестстотин и тридесет лева и 69 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 16.01.2020 г. до 10.10.2020 г.; 4/ сумата от 548,96 лева (петстотин четиридесет и осем лева и 96 стотинки), представляваща мораторна неустойка за периода от 11.02.2020 г. до 23.02.2022 г., съгласно чл. 16.1 от Общите условия към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020, както е поискало също ответникът да му предаде вещта, предмет на Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020, сключен между „***“ АД /понастоящем „***“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, а именно: лек автомобил марка „***“, модел „***“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****. С Разпореждане № 22168/11.03.2022 г. съдът е оставил без движение подаденото заявление, като е указал на заявителя да конкретизира обстоятелствата, на които основава вземането си за разходи по договора за обратен лизинг, като посочи как е формирана сумата от 450,53 лева и конкретизира всяко вземане, което формира претенцията за разходи по вид и размер, както и да посочи изрично основанието, на което претендира връщане на посочената в заявлението вещ, а именно: лек автомобил „*** ****“, рег. № ***, рама № ****. С молба вх. № 60074/28.03.2022 г. заявителят е отстранил нередовностите, като е посочил, че претендира сумата от 400,64 лева, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/, както и че иска връщане на лизинговата вещ на основание т. 8.18 от Общите условия към договора. На 01.04.2022 г. е издадена заповед по чл. 410 ГПК в полза на „***“ АД /понастоящем „***“ АД/. Заповедта за изпълнение е връчена на ответника по реда на чл. 47, ал. 5 ГПК, поради което с разпореждане № 91534/30.09.2022 г. на ищцовото дружество са дадени указания, че в едномесечен срок от получаване на съобщението може да предяви иск за установяване на вземането си, предмет на заявлението, срещу Д. К. З., ЕГН *****, като довнесе дължимата държавна такса. Препис от разпореждането е връчен на ищеца на 08.11.2022 г. Исковата

молба е подадена на 30.11.2022 г. / в срока по чл. 415, ал. 1 ГПК/.

Ищецът твърди, че на 15.01.2020 г. е сключен Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г. между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател. Поддържа, че в изпълнение на поетите по процесния договор за лизинг задължения, ищецът е придобил собствеността върху лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: **** и е предоставил ползването му на лизингополучателя. Сочи, че на 11.10.2020 г. е развалил договора, като ответникът не му бил заплатил сума в общ размер от 2 136,00 лева, представляваща дължими лизингови вноски с настъпил падеж за периода 10.02.2020 г. - 10.10.2020 г., както и сума в размер на 630,69 лева, представляваща договорна лихва за периода от 16.01.2020 г. до 10.10.2020 г. Излага доводи, че поради разваляне на договора за лизинг ответната страна следвало да върне и получения лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****, но не сторила това. Ищецът твърди, че заплатил вместо ответника сумата от 400,64 лева, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/, която сума следвало да бъде платена от лизингополучателя на основание чл. 8.3 и чл. 8.6 от Общите условия към договора. Излага съображения, че на основание чл. 16.1 от Общите условия на ищцовото дружество ответникът дължал мораторна неустойка за неплатените суми в размер на 548,96 лв. за периода от 11.02.2020 г. до 23.02.2022 г. Поддържа, че на основание чл. 14.10 от Общите условия към договора ответникът – лизингополучател дължи на ищцовото дружество – лизингодател и сумата от 922,23 лева, представляваща неустойка за разваляне на договора по вина на лизингополучателя. Сочи, че за удовлетворяване на процесните вземания в негова полза срещу ответника била издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в производство по ч. гр. д. № 10470/2021 г. по описа на Районен съд – Варна.

Моли, да бъде постановено решение, с което да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: 1/ 2 136,00 лева (две хиляди сто тридесет и шест лева), представляваща дължими лизингови вноски с настъпил падеж за периода 10.02.2020 г. - 10.10.2020 г. по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в

качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането; 2/ сумата от 400,64 лева (четиристотин лева и 64 стотинки), представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/ по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането; 3/ сумата от 630,69 лева (шестстотин и тридесет лева и 69 стотинки), представляваща договорна лихва за период от 16.01.2020 г. до 10.10.2020 г.; 4/ сумата от 548,96 лева (петстотин четиридесет и осем лева и 96 стотинки), представляваща мораторна неустойка за периода от 11.02.2020 г. до 23.02.2022 г., съгласно чл. 16.1 от Общите условия към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., както и че ответникът е длъжен да предаде на ищеца вещта, предмет на Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, а именно: лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****., за които вземания на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, както и да бъде осъден ответникът да заплати в полза на ищцовото дружество сумата от 922,23 лв., представляваща неустойка за разваляне на договора по вина на лизингополучателя, начислена на основание чл. 14.10 от Общите условия на ищцовото дружество и формирана като сбор от три месечни погасителни вноски по погасителния план към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г.

Претендират се разноси.

В законоустановения срок по чл. 131, ал. 1 ГПК от името ответника, назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 ГПК особен представител в производството – адвокат В. К. от САК, е депозирал отговор на исковата молба, с който се оспорват предявените искове. Прави се възражение за недопустимост на

производството поради факта, че ищецът твърдял за същите вземания между същите страни да е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК в производство по ч. гр. д. № 10470/2021 г. по описа на Районен съд – Варна. Поддържа се, че исковата молба следва да бъде върната, тъй като указанията, дадени с Разпореждане № 117945/01.12.2022 г. по настоящото гр. д. № 65467/2022 г. по описа на СРС, 160 състав, не били изпълнени в цялост, защото доказателствата за внесена по сметка на СРС държавна такса били представени от ищеца след изтичането на предоставения му от съда 7-дневен срок. Оспорва се да е налице идентитет между лизингодателя по процесния договор за лизинг и ищеца по делото. Поддържа се, че не е доказано ответникът да не е заплащал лизингови вноски както и ищецът да е сторил разходи за данък и застраховка на лизинговата вещ в размер на 400,64 лв. Излагат се доводи, че след като процесният договор е развален, то кредиторът може да иска само обезщетение за вредите от неизпълнението, но не и реално изпълнение, както и че не може да претендира едновременно неустойка и обезщетение за неизпълнение.

Моли се за прекратяване на производството и връщане на исковата молба, респективно, за отхвърляне на предявените искове като неоснователни.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са положителни установителни искове по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 ТЗ, чл. 92 ЗЗД, чл. 82 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 347, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 233, ал. 1 ЗЗД, както и осъдителен иск с правно основание чл. 92 ЗЗД.

За уважаване на предявените искове, В тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване, че е правоприемник на „***“ АД и че между „***“ АД /понастоящем „***“ АД/, в качеството на лизингодател, и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, е сключен Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., по силата на който лизингодателят е предоставил на лизингополучателя лек автомобил марка „***“, модел „***“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****, размерът на дължимите лизингови вноски и на уговорената възнаградителна лихва; наличието на валидна уговорка между страните по лизинговия договор, предвиждаща дължимост на неустойка при забава в изпълнение задълженията на лизингополучателя по договора за

заплащане на уговорените лизингови вноски, нейният размер и настъпването на предпоставките за нейната дължимост; наличието на валидна уговорка между страните по лизинговия договор, предвиждаща дължимост на неустойка за разваляне на договора съгласно чл. 14.10 от Общите условия на ищцовото дружество и наличието на предпоставки за нейната дължимост; че е търпял вреди от неизпълнение на договорни задължения на лизингополучателя-ответник, а именно - че е заплатил вместо лизингополучателя сумата от 400,64 лева, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/; че е развалил надлежно лизинговия договор, поради което за лизингополучателя е възникнало задължение да върне лизинговата вещ.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи погасяване на паричните си задължения по процесния договор, както и предаване на лизинговата вещ на ищеца.

По отношение на предявените иски с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 ТЗ, настоящият съдебен състав намира следното:

По делото е представен и приобщен към доказателствения материал договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507 от 15.01.2020 г., от който се установява в производството, че на 15.01.2020 г. между „***“ АД /понастоящем „***“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател е сключен договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507, по силата на който лизингодателят се задължил да придобие и предостави на лизингополучателя в сроковете и при условията, предвидени в Общите условия по договори за обратен лизинг на „***“ АД /понастоящем „***“ АД/, МПС марка „***“, модел „***“, рама № ****, на цена от 3000,00 лева. Уговорен е срок на договора от 12 месеца, като лизингополучателят дължи заплащането на 12 лизингови вноски, всяка от които в размер на 307,41 лева. Представен е подробен погасителен план, както и Общите условия към договора. Всяка от погасителните вноски по договора включва, както уговорената главница, така и възнаградителна лихва, която страните по процесния договор за финансов лизинг уговорили в чл. 6 от процесния договор за лизинг. Уговореният лихвен процент бил фиксиран за целия срок на договора и уговорен в размер на 40 %.

Съгласно чл. 16.1 от Общите условия, приложими по отношение на процесния договор, в случай на забава при плащането на лизингова вноска, лизингополучателят дължи неустойка в размер на законната лихва за забава върху незаплатената сума, дължима за периода на забавата, изчислена от датата, на която сумата първоначално е станала изискуема.

От представения по делото приемо-предавателен протокол се установява, че на 15.01.2020 г. МПС марка „****“, модел „****“, рама № ****, е предаден на лизингополучателя Д. К. З.. Посоченото доказателство е достатъчно да установи ползването на вещта през посочения в исковата молба, доколкото същата е била на разположение на ответника и не са наведени твърдения, нито ангажирани доказателства, от които да се установява в производството, че вещта, предмет на процесния договор за лизинг е върната от лизингополучателя на лизингодателя преди датата 10.10.2020 г. /крайната дата на процесния период/, респективно, че лизингополучателят не е ползвал вещта през процесния период.

От страна на ответника не са представени доказателства за извършено плащане на каквато и да било част от погасителните вноски, съобразно подписания между страните погасителен план, поради което се налага извод, че в полза на ищцовото дружество се дължат лизингови вноски за периода 10.02.2020 г. – 10.10.2020 г. в размер на 2136,00 лева, изчислени съобразно събраните по делото доказателства, а именно подписания от страните по процесния договор погасителен план.

С оглед гореизложеното, съдът намира, че всички материални предпоставки за уважаване на предявения иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 ТЗ, са доказани пълно и главно, като доколкото ответникът не е ангажирал доказателства за погасяване на задължението, същият следва да бъде уважен в пълен размер. Като законна последица от уважаване на иска за главница, следва да се присъди и законната лихва, считано от 25.02.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

Както се посочи по-горе, от събраните по делото доказателства се установи в производството, че страните са били обвързани от валидно сключен договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507 от 15.01.2020 г., по силата на който лизингодателят се задължил да придобие и предостави на лизингополучателя в сроковете и при условията, предвидени в Общите условия по договори за обратен лизинг на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, МПС марка „****“, модел „****“, рама № ****, на

цена от 3000,00 лева, а лизингополучателя се задължил да заплаща уговорените между страните лизингови вноски. Установи се, че договорът за лизинг е сключен за срок от 12 месеца. Съгласно чл. 10 от процесния договор всяка от дължимите 12 броя лизингови вноски включва главница и възнаградителна лихва, съгласно одобрен от страните по договора за лизинг погасителен план. Съгласно чл. 6 от процесния договор за лизинг, страните са уговорили фиксиран лихвен процент за целия срок на договора от 40,00 %. Съгласно чл. 7, ал. 3 ГПК, съдът служебно следи за наличието на неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител. Процесният договор е именно такъв. При съвкупния анализ на събраните по делото доказателства и на уговорките между страните, обективирани в процесния договор за лизинг, включително характера на поетите от страните по договора задължения и липсата на обезпеченост на изпълнението задължението на лизингополучателя по договора, настоящият съдебен състав намира, че уговорката на чл. 6 от процесния договор за лизинг, уреждаща размера на дължимата възнаградителна лихва, уговорена между страните по процесното договорно правоотношение, не противоречи на добрите нрави и не е неравноправна по смисъла на чл. 7, ал. 3 ГПК. Уговореният лихвен процент е фиксиран за целия срок на договора, описано е как се формира, като по делото не са ангажирани доказателства, че размерът на уговорения лихвен процент е изменян едностранно от лизингодателя, респективно, че във вреда на потребителя-лизингополучател, е изменян начина на формиране на уговорения лихвен процент. С оглед характера на поетите по силата на договора за лизинг задължения и обстоятелството, че задълженията на лизингополучателя по договора не са обезпечени по никакъв друг начин, съдът намира, че уговореният в чл. 6 от договора размер на фиксирания лихвен процент не противоречи на добрите нрави.

От страна на ответника не са представени доказателства за извършено плащане на каквато и да било част от погасителните вноски, съобразно подписания между страните погасителен план, поради което се налага извод, че в полза на ищцовото дружество се дължи договорна лихва за периода 10.02.2020 г. – 10.10.2020 г, в размер на 630,69 лева, изчислени съобразно събраните по делото доказателства, а именно подписания от страните по процесния договор погасителен план. Предявеният иск за договорна лихва следва да се отхвърли за периода 16.01.2020 г. – 09.02.2020 г.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 548,96 лева, представляваща неустойка за забава, начислена на основание

чл. 16.1 от Общите условия на ищцовото дружество за забава в плащанията на вноски от № 1 до № 9 вкл. от погасителния план към договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507 от 15.01.2020 г., съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 92 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Неустойката е форма на договорна отговорност и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, когато длъжникът по изпълнението отговаря за тях, т.е. в случаите на виновно неизпълнение. Следователно, за да възникне задължението за плащане на неустойка за договорно неизпълнение (в случая за забавено изпълнение), следва да се установят следните кумулативно предвидени предпоставки: наличието на облигационна връзка – двустранна правна връзка, валидно договорно задължение, от което да възниква задължение за изпълнение; че кредиторът е изпълнил задълженията си по сключения договор /че е бил готов да ги изпълни/; уговорена по размер неустойка в случай на забава при изпълнението на задължението на ответника или неизпълнение и какъв е размерът на неустойката за исковия период.

В настоящия случай се установи, че страните са били обвързани от валидно сключен договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507 от 15.01.2020 г., по силата на който лизингодателят се задължил да придобие и предостави на лизингополучателя в сроковете и при условията, предвидени в Общите условия по договори за обратен лизинг на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, МПС марка „****“, модел „****“, рама № ****, на цена от 3000,00 лева, а лизингополучателя се задължил да заплаща уговорените между страните лизингови вноски. Налице е и уговорка за неустойка – съгласно чл. 16.1 от Общите условия, приложими по отношение на процесния договор, в случай на забава при плащането на лизингова вноска, лизингополучателят дължи неустойка в размер на законната лихва за забава върху незаплатената сума, дължима за периода на забавата, изчислена от датата, на която сумата първоначално е станала изискуема. От страна на ответника не са представени доказателства за извършено плащане на каквато и да било част от погасителните вноски, съобразно подписания между страните погасителен план, поради което се налага извод, че е налице забавено изпълнение на задължението на ответника за плащане на посочените от ищеца лизингови вноски, като неустойката за забавено плащане на лизинговите вноски за периода от 11.02.2020

г. до 23.02.2022 г. е в размер на 441,48 лева, изчислена по реда на чл. 162 от ГПК, посредством използване на лихвен калкулатор на НАП за изчисляване на законна лихва /доколкото уговорката в чл. 16.1 от Общите условия, приложими по отношение на процесния договор, в случай на забава при плащането на лизингова вноска, лизингополучателят дължи неустойка **в размер на законната лихва за забава** върху незаплатената сума, дължима за периода на забавата, изчислена от датата, на която сумата първоначално е станала изискуема.

Ето защо съдът приема, че предявеният иск, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 92 ЗЗД, за признаване за установено, че ответникът Д. К. З. дължи в полза на ищеца „****“ АД /понастоящем „****“ АД/ сума, представляваща неустойка за забава за периода от 11.02.2020 г. до 23.02.2022 г., начислена на основание чл. 16.1 от Общите условия на ищцовото дружество за забава в плащанията на вноски от № 1 до № 9 вкл. от погасителния план към договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507 от 15.01.2020 г., е основателен и доказан за сумата от 441,48 лева и за предявения в исковата молба период, респективно, следва да бъде уважен за тези период и размер, а за разликата над размера от 441,48 лева до пълния предявен размер от 548,96 лева – искът следва да се отхвърли.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 82 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 400,64 лева (четиристотин лева и 64 стотинки), представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/ по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „**“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането, съдът намира следното:**

За уважаване на предявения иск с правно основание чл. 82 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, в тежест на ищеца е да установи, при условията на пълно и главно доказване, че е правоприемник на „****“ АД и че между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател, и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, е сключен Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., по

силата на който лизингодателят е предоставил на лизингополучателя лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ****, с идентификационен номер на рама: ****; че е търпял вреди от неизпълнение на договорни задължения на лизингополучателя-ответник, а именно - че е заплатил вместо лизингополучателя сумата от 400,64 лева, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да установи погасяване на паричното си задължение.

Задълженията на лизингополучателя са законодателно уредени в чл. 345, ал. 1 и ал. 2 ТЗ, с препращане към задълженията на наемателя във връзка с ползването на вещта и заплащане на цената за ползването (в случая лизинговите вноски); заплащане на всички разходи, свързани с ползването на вещта (не само разходите за дребните поправки, които са свързани с ползването на вещта, както е при наемния договор, а така и също всички разходи, които се отнасят не само до ползването, но и до поддържането на вещта (чл. 345, ал. 2 ТЗ).

В исковата молба са изложени твърдения, че лизингодателят е заплатил вместо лизингополучателя сумата от 400,64 лева, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/, които разноски безспорно са такива свързани с ползването на лизинговия актив, за чието възстановяване следва да отговоря лизингополучателя.

От събраните по делото доказателства се установяват обстоятелствата, които подлежат на доказване от ищцовото дружество, а именно, че е заплатил вместо лизингополучателя сумата от 400,64 лева, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 82 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД за сумата от 400,64 лева (четиристотин лева и 64 стотинки), представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/ по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху

лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, следва да бъде уважен.

Като законна последица от уважаване на иска за главница, следва да се присъди и законната лихва, считано от 25.02.2022 г., до окончателното изплащане на вземането.

По предявения осъдителен иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 922,23 лева, представляваща неустойка за разваляне на договора по вина на лизингополучателя, начислена на основание чл. 14.10 от Общите условия на ищцовото дружество и формирана като сбор от три месечни погасителни вноски по погасителния план към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., съдът намира следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 92 ЗЗД неустойката обезпечава изпълнението на задължението и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, без да е нужно те да се доказват. Неустойката е форма на договорна отговорност и служи като обезщетение за вредите от неизпълнението, когато длъжникът по изпълнението отговаря за тях, т.е. в случаите на виновно неизпълнение. Следователно, за да възникне задължението за плащане на неустойка за договорно неизпълнение (в случая за забавено изпълнение), следва да се установят следните кумулативно предвидени предпоставки: наличието на облигационна връзка – двустранна правна връзка, валидно договорно задължение, от което да възниква задължение за изпълнение; че кредиторът е изпълнил задълженията си по сключения договор /че е бил готов да ги изпълни/; уговорена по размер неустойка в случай на забава при изпълнението на задължението на ответника или неизпълнение и какъв е размерът на неустойката за исковия период.

В настоящия случай се установи, че между че страните са били обвързани от валидно сключен Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., по силата на който лизингодателят се задължил да придобие и предостави на лизингополучателя в сроковете и при условията, предвидени в Общите условия по договори за обратен лизинг на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, МПС марка „****“, модел „****“, рама № ****, на цена от 3000,00 лева, а лизингополучателя се задължил да заплаща уговорените между страните лизингови вноски. Налице е и уговорка за

неустойка – съгласно чл. 14.10 от Общите условия, приложими по отношение на процесния договор, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на 3 (три) лизингови вноски, която се изчислява въз основа на последните 3 (три) лизингови вноски с настъпил падеж преди прекратяването на договора.

В исковата молба се излагат твърдения, че лизингополучателят не е извършил плащания по процесния договор за лизинг. Излагат се съображения, че поради неизпълнение, от страна на лизингополучателя, на поетите от последния задължения по процесния договор за лизинг, лизингодателя е развалил едностранно процесния договор, считано от 11.10.2020 г., за което уведомил лизингополучателя.

По делото не са ангажирани доказателства за установяване на твърдяното в исковата молба обстоятелство, че процесният Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г. е развален от страна на лизингодателя на датата 11.10.2020 г. Следователно се налага извод, че по делото не е проведено пълно и главно доказване на обстоятелството, че процесният Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г. е развален от страна на лизингодателя на датата 11.10.2020 г. Доколкото по делото не се ангажираха доказателства за твърдяното разваляне на процесния договор за лизинг, за което се твърди от ищеца, че е извършено от лизингодателя по договора, то не може да се приеме извод, че процесният договор е развален по вина на лизингополучателя /за което обстоятелство също не се сочат доказателства/, което да обуслови и дължимост на предвидената в чл. 14.10 от Общите условия, приложими по отношение на процесния договор, неустойка, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя. Като допълнение, следва да се посочи, че по делото не са ангажирани доказателства /или направени доказателства за събиране на доказателства/ за установяване на обстоятелството, че процесният договор за лизинг е прекратен преди изтичането на срока по чл. 9 от договора, а именно преди 15.01.2021 г.

Предвид всичко изложено по-горе, настоящият съдебен състав намира, че предявеният, осъдителен иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за сумата от 922,23 лева, представляваща неустойка за разваляне на договора по вина на лизингополучателя, начислена на основание чл. 14.10 от Общите условия на ищцовото дружество и формирана като сбор от три месечни погасителни вноски по погасителния план към Договор за обратен лизинг със задължително

придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., следва да се отхвърли, доколкото в производството не се доказва дължимостта на горепосочената сума, на посочените от ищеца в исковата молба основания /съгласно чл. 6, ал. 2 ГПК, предметът на делото и обемът на дължимата защита и съдействие се определят от страните. При спазване на принципа на диспозитивното начало в гражданския процес, залегнал в цитираната по-горе разпоредба на процесуалния закон, съдът е длъжен да се произнесе единствено по исканията, с които редовно е сезиран от страните и на основанията, посочени от същите/.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 347, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 233, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът е длъжен да предаде на ищеца вещта, предмет на Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „**“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, а именно: лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****, съдът намира следното:**

В настоящия случай се установи, че страните са били обвързани от валидно сключен договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507 от 15.01.2020 г., по силата на който лизингодателят се задължил да придобие и предостави на лизингополучателя в сроковете и при условията, предвидени в Общите условия по договори за обратен лизинг на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, МПС марка „****“, модел „****“, рама № ****, на цена от 3000,00 лева, а лизингополучателя се задължил да заплаща уговорените между страните лизингови вноски.

Съгласно чл. 9 от процесния договор за лизинг страните са уговорили, че същият се сключва за срок от 12 месеца, считано от 15.01.2020 г.

Съгласно чл. 233, ал. 1, изр. 1 ЗЗД наемателят е длъжен да върне вещта. Същото се отнася като задължение и за лизингополучателя по договор за лизинг, освен ако не е налице основание за задържането на друго основание, различно от лизинговия договор.

Към датата на образуване на делото срокът на процесния договор за лизинг е бил изтекъл, респективно и за лизингополучателя е било налице задължение за връщане на вещта, предмет на договора, на лизингодателя.

По делото не са ангажирани доказателства, че ответникът

/лизингополучател/ е изпълнил това свое задължение, респективно, че за него е налице основание за задържането на лизинговия актив на друго основание, различно от лизинговия договор.

Следователно предявеният иск с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 347, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 233, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено, че ответникът е длъжен да предаде на ищеца вещта, предмет на Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, а именно: лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****, следва да бъде уважен.

По отношение разпределението на отговорността за разноските в производството пред СРС:

При този изход на спора, право на разноски в настоящото производство имат и двете страни в производството.

От името на ищцовото дружество се претендират разноски в настоящото исково производство за заплатена държавна такса в размер на 287,89 лева, за заплатен депозит за особен представител, назначен на ответника в производството в размер на 500,00 лева и за юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 150,00 лева, с оглед фактическата и правна сложност на делото, броя на проведените в настоящото производство открити съдебни заседания и активното процесуално поведение на процесуалния представител на ищеца.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ сумата от 811,46 лева, представляваща разноски в исковото производство по гр.д. № 65467/2022 г., по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

От името на ответника Д. К. З. не е направено искане за присъждане на разноски в настоящото производство и не се представят доказателства за извършването на такива, поради което и в негова полза не следва да се присъждат разноски в исковото производство по гр.д. № 65467/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

В съответствие със задължителните тълкувателни разяснения на

Тълкувателно решение № 4/2013 г. на ВКС, ОСГТК, т. 12, съдът следва да се произнесе и по разпределението на отговорността за разноси в заповедното и исковото производство.

От името на ищцовото дружество се претендират разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав за заплатена държавна такса в размер на 153,11 лева и за заплатено юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лева, като са представени и доказателства за извършването на тези разноси.

Предвид горното и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ сумата от 218,99 лева, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 10159/2022 г., по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковете.

От името на ответника Д. К. З. не е направено искане за присъждане на разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав и не се представят доказателства за извършването на такива, поради което и в негова полза не следва да се присъждат разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от името на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ против Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, положителен установителен иск с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 ТЗ, че Д. К. З., ЕГН ***** дължи в полза на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК *** сумата от **2 136,00 лева**, представляваща дължими лизингови вноски с настъпил падеж за периода 10.02.2020 г. - 10.10.2020 г. по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в

производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от името на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ против Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, положителен установителен иск с правно основание чл. 82 ЗЗД вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, че Д. К. З., ЕГН ***** дължи в полза на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК *** сумата от **400,64 лева**, представляваща разходи във връзка с ползването на лизинговата вещ /дължим данък за МПС - 165,17 лева и разсрочена вноска по сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ - 235,47 лева/ по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 25.02.2022 г. до изплащане на вземането, за която сума на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от името на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ против Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, положителен установителен иск с правно основание с правно основание чл. 79, ал. 1 ЗЗД вр. чл. 342 ТЗ, че Д. К. З., ЕГН ***** дължи в полза на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК *** сумата от **630,69 лева**, представляваща договорна лихва за период от 16.01.2020 г. до 10.10.2020 г. по Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, за която сума на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск за периода 16.01.2020 г. – 09.02.2020 г.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от името на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ против Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, положителен установителен иск с правно основание чл. 92 ЗЗД, че Д. К. З., ЕГН ***** дължи в полза на „****“ АД /понастоящем „****“

АД/, ЕИК *** сумата от **441,48 лева**, представляваща мораторна неустойка за периода от 11.02.2020 г. до 23.02.2022 г., съгласно чл. 16.1 от Общите условия към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., за която сума на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, **КАТО ОТХВЪРЛЯ** предявения иск с правно основание чл. 92 ЗЗД за разликата над уважения размер от 441,48 лева до пълния предявен размер от 548,96 лева.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по предявения от името на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ против Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: ***, по реда на чл. 422 ГПК вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, положителен установителен иск с правно основание чл. 347, ал. 2 ТЗ, вр. чл. 233, ал. 1 ЗЗД, че Д. К. З., ЕГН ***** следва да предаде на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК *** вещта, предмет на Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г., сключен между „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, в качеството на лизингодател и Д. К. З., в качеството на лизингополучател, а именно: лек автомобил марка „****“, модел „****“, рег. № ***, с идентификационен номер на рама: ****, за което на 01.04.2022 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК в производството по ч.гр.д. № 10159/2022 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

ОТХВЪРЛЯ предявения от името на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“ против Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: *** осъдителен иск с правно основание чл. 92 ЗЗД, за осъждането на Д. К. З., ЕГН ***** да заплати в полза на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК *** сумата от **922,23 лева**, представляваща неустойка за разваляне на договора по вина на лизингополучателя, начислена на основание чл. 14.10 от Общите условия на ищцовото дружество и формирана като сбор от три месечни погасителни вноски по погасителния план към Договор за обратен лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив № 507/15.01.2020 г.

ОСЪЖДА Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати в полза на „****“ АД /понастоящем „****“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „****“ № *** „****“, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **811,46 лева**, представляваща разноси в исковото производство по гр.д. № 65467/2022 г., по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Д. К. З., ЕГН *****, с адрес: *** да заплати в полза на „***“ АД /понастоящем „***“ АД/, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление ** „***“ № *** „***“, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **218,99 лева**, представляваща разноси в заповедното производство по ч.гр.д. № 10159/2022 г., по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от исковите.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____